

Een vreemde ontdekking

Peter stond vanuit zijn hotelkamer de piramides op het plateau te bewonderen. Hij zag dat er veel toeristen op de been waren. Op de Egyptische televisie had hij, in een Engelstalig weerbericht voor toeristen, gehoord dat het vijftwintig graden zou worden. Dit was zijn tweede bezoek aan dit wonderlijke land van de farao's. Omdat hij tijdens zijn eerste bezoek niet in de gelegenheid was de piramides te bezoeken had hij besloten op zoek te gaan naar een gids die hem meer over deze bouwwerken kon vertellen.

Een paar maanden eerder had hij merkwaardig gedroomd en daarom wilde hij eens de piramide van Cheops van binnen bekijken. Naar zijn gevoel bestond er een duidelijk verband tussen de droom en deze piramide.

De receptionist van het hotel had voor Peter een afspraak met een medewerker van het Egyptisch Museum geregeld. De telefoon ging over. Peter nam op en hoorde: "Hello, u spreekt met de receptie. Mister Stuk, de medewerker van het Egyptisch Museum is inmiddels gearriveerd."

Toen hij uit de lift kwam zag hij een donkere jongeman met bruine ogen en zwart gekruld haar de hotellobby binnen lopen. De receptionist wees met een vriendelijk gebaar naar Peter en riep: "Sir, dit is de man met wie u een afspraak heeft!"

De jongeman stelde zich in perfect Engels voor: "Hello, ik ben Ashim Djoser, ik ben de archeoloog van het Egyptisch Museum."

Peter stelde zich aan de jongeman voor en vroeg hem waar hij had gestudeerd.

"Ik woon momenteel in Engeland waar ik aan de universiteit van Cambridge studeer. In het museum loop ik nu stage."

"Je ziet er bepaald niet uit als een echte Brit?"

"Dat klopt, Egypte is mijn vaderland."

Peter keek de jongeman verbaasd aan en vroeg: "Waarom studeer je dan niet hier in Egypte?"

"Vlak na mijn geboorte werd mijn familie wegens haar geloof

door fundamentalistische moslims bedreigd. De situatie werd zo onhoudbaar dat mijn ouders uiteindelijk besloten om naar Engeland te gaan. Nu het gevaar is geweken durfde ik weer naar Egypte terug te gaan.”

Peter vertelde aan de Egyptenaar waarom hij per se de piramide van Cheops wilde zien en vroeg hem of hij hem een rondleiding wilde geven.

“Als bijbaantje leid ik toeristen rond in de piramides. Ik vind het belangrijk dat ze de geschiedenis van mijn voorouders kennen.”

De ogen van Ashim begonnen te glinsteren terwijl zijn stem zachter werd.

“Ik wil je met alle plezier een speciale rondleiding geven want ik vermoed dat er iets vreemds met die piramide aan de hand is. Tenslotte heeft niemand er ooit een graf ontdekt.”

Hij nam even een rustpauze en keek een keer om zich heen.

“Als je wilt, kunnen we direct naar het plateau gaan.”

Even later waren ze op het plateau aangekomen en liepen ze samen op de grote piramide van Cheops af. Het gebouw was gigantisch groot, door de eeuwen heen waren de op elkaar gestapelde stenen afgebrokkeld. Je zou er gemakkelijk op kunnen klimmen. Ashim waarschuwde hem, dat dit verboden was. Ze liepen naar de achterkant van het grote bouwwerk waar een kleine doorgang was gemaakt. Ze daalden een steile trap af die door een smalle gang naar beneden ging. Eenmaal in de piramide liet Ashim aan Peter verschillende kamers zien. Ze kwamen af en toe op plaatsen, waar normale toeristen niet mochten komen. In een lange gang ontdekte Peter een vreemde opening. Ashim verklaarde dat hij dit nog nooit eerder had gezien. Omdat hij nieuwsgierig van aard was besloot hij door de opening naar binnen te gaan. Peter volgde hem. Plotseling hoorden ze een zachte dreun. Geschrokken keken ze om en zagen dat de opening was verdwenen. De kamer werd door een vreemde lichtgroene gloed verlicht. Aan de wand zag Peter een soort schilderij hangen waar diverse vreemde tekens op verschenen.

“Ashim, herken jij die vreemde tekens?” zei Peter en wees naar het schilderij.

De Egyptenaar liep erop af en begon de tekens aandachtig te bestuderen. Hij herkende ook een aantal Egyptische hiërogliefen

en ging zo diep in op het vertalen van de tekens dat hij niet zag wat er om hem heen gebeurde.

Peter zag, onder het schilderij, een lichtgroen kristal liggen dat een merkwaardig licht uitstraalde. Nieuwsgierig en door een onbekende kracht gegrepen liep hij op de steen af en raapte die op.

Een vreemde tinteling ging door zijn lichaam. Van schrik liet hij het kristal uit zijn handen vallen. Opeens voelde hij een hevige pijn, alsof iemand hem een flinke stomp in zijn maag gaf. Het leek alsof zijn maag binnenste buiten werd gekeerd. Hij kreeg plotselinge braakneigingen en zag alles om zich heen rondtollen. Hij verloor bijna zijn bewustzijn.

Instinctief, alsof hij wist waar het aan lag, raapte hij de glinsterende steen weer op. Hij hoorde een innerlijke stem die hem vertelde dat hij niet bang hoefde te zijn, waarna de klachten meteen verdwenen. Hij bekeek het kristal en stak het opgelucht in zijn broekzak.

Peter zag, in zijn ooghoeken, Ashim nog steeds bij het schilderij staan.

De Egyptenaar keek schielijk om en zag het lijkbleke gezicht van Peter.

Ongerust vroeg hij: "Peter, wat is er met jou gebeurd?"

Peter ging naast Ashim voor het schilderij staan en liet de gids het kristal zien en vertelde wat er met hem was gebeurd. Daarna bekeek hij het schilderij aandachtig.

"Dit heb ik nog nooit eerder gezien. Dat het een beeldscherm is staat vast."

Peter raakte met zijn rechter wijsvinger het scherm aan. De plek die hij even aanraakte verkleurde iets waarna het scherm ineens zwart werd.

"Het lijkt, zo te zien, wel een soort LCD. Zover ik weet is men nu nog niet in staat om zo'n groot LCD te maken."

Er verschenen ineens Oudgriekse schrifttekens op het scherm.

Ashim vond het zeer vreemd om een Oudgriekse tekst in een Egyptische piramide te vinden.

"Gelukkig heb ik, voordat ik archeologie ging studeren een studie in de klassieke talen afgerond! Anders zou ik deze Oudgriekse tekst niet kunnen vertalen."

Hij begon de tekst naar het Engels te vertalen.

*“De gebruiker van het reso-kristal gaat een symbiose aan ...
... LET OP! Deze symbiotische verbinding mag NIMMER
worden verbroken ...”*

De waarschuwing stond in rood geschreven. Ashim bestudeerde een ander stukje tekst en las het hardop voor.

“Het kristal is in staat om materie te beïnvloeden. De gebruiker dient na gebruik van een der krachten een speciaal kruid in te nemen. Dit kruid wordt mentakruid genoemd.”

Ashim raakte het woord mentakruid aan waarna er een afbeelding van het speciale kruid op het scherm verscheen.

Ze keken elkaar aan en beseften dat ze iets heel bijzonders hadden ontdekt. Ze konden niet ophouden met het bestuderen van de verschillende teksten die ze op het beeldscherm konden laten verschijnen.

“Kun je ook kijken of je iets kunt vinden hoe we hier weer uit kunnen komen?” vroeg Peter, die langzamerhand wel weer naar buiten wilde.

Ashim knikte en na lang zoekwerk wist hij een speciaal menu te openen. Hij raakte een symbool aan dat op een deur leek.

Plotseling verscheen er aan de andere kant een opening. Het viel Peter op dat het niet dezelfde doorgang was waardoor ze naar binnen waren gekomen. Ashim liep door de opening en Peter volgde hem. Ze kwamen in een andere ruimte terecht waarin een complete tuin was aangelegd.

Ashim bestudeerde een van de planten.

“Volgens mij is dit het kruid dat jij als kristaldrager regelmatig dient te gebruiken. Neem er maar wat van mee. Je zult het nodig hebben!”

Peter pakte zijn rugzak en deed de planten erin. Hij plukte een blaadje af en deed het in zijn mond. Toen hij er zachtjes op knabbelde voelde hij een tinteling door zijn gehele lichaam en voelde zich sterker worden. Het blad smaakte naar pepermunt.

Ashim zag dat Peter een gezondere gelaatskleur kreeg en wees naar een rek aan de wand waar diverse doosjes te zien waren.

Peter pakte er een en zag dat er een glinsterende schijf in zat. Dit deed hem aan een cd denken. Hij bestudeerde het schijfje aandachtig.

“Dit is interessant,” dacht hij hardop. “Deze cd heeft een andere kleur, normaal zou de reflectielaag zilver- of goudkleurig moeten zijn. Deze ziet er heel anders uit.”

Nieuwsgierig geworden besloot hij alle cd's mee te nemen.

Ashim vond een map met oude documenten. Hij bladerde er doorheen en kreeg de indruk dat deze zeer belangrijk moesten zijn.

“Peter, deze documenten neem ik maar mee, hierin is vast meer over dat kristal van je te vinden. Laten we maar gaan. Euh, hoe komen we hier weer uit?”

Als door een onbekende kracht gedreven pakte Peter het kristal uit zijn broekzak, dacht aan het plateau waarna er onverwachts een doorgang voor zijn neus verscheen.

Ashim liep er aarzelend door en Peter volgde hem. Het was net alsof ze door een normale deur gingen. Ze stonden midden op het Gizeh plateau waar het inmiddels avond was geworden.

Ashim en Peter zaten dezelfde avond in de hotelkamer en bestudeerden samen de documenten. Ashim ontdekte dat Peter met behulp van het vreemde kristal zelf de doorgang had geopend.

Ze konden goed met elkaar opschieten en merkten dat ze vele overeenkomstige interesses hadden. Beide mannen zaten tot diep in de nacht met elkaar te praten over wat ze hadden ontdekt.

“Peter, het is nu erg laat en ik moet morgen vroeg aan het werk, ik wil graag met je contact houden,” zei Ashim en gaf zijn visitekaartje aan zijn Nederlandse vriend.

Peter had moeite om in slaap te komen. Na enkele uren woelen viel hij uiteindelijk in slaap en had weer een vreemde droom. Vreemde figuren bekeken een oude man die in een ziekenhuisbed lag. Peter herkende die man. Het was zijn eigen vader die hij daar zag liggen. De vreemde figuren bleken met elkaar in een felle discussie verwickeld te zijn. Een van hen meldde dat ook maga's niet meer konden helpen. Peter begreep niet wat er met het woord maga bedoeld werd. Zijn vader was, zolang hij het zich

kon herinneren, altijd al ernstig ziek geweest. Dit kwam omdat hij in de Tweede Wereldoorlog in een Duits concentratiekamp had gezeten. Op de kalender zag Peter de datum: 11 februari 1988.

Met een dof gevoel stond Peter op en ging naar de badkamer. Hij kon de gedachte over de droom niet loslaten. De drang om direct met het thuisfront contact op te nemen werd steeds groter.

Hij liep naar de receptie en vroeg, in het Engels, aan de receptionist: “Kan ik hier internationaal bellen?”

De man wees hem de weg naar een telefooncel waarop 'International Calls' te lezen was.

Peter liep ernaartoe en belde het nummer van thuis waar hij zijn oudste broer aan de telefoon kreeg.

“Hoe is het met vader?”

Er viel een lange stilte aan de andere kant van de lijn.

“Euh. Hij is net naar het ziekenhuis gebracht.

Ik stond op het punt om naar je hotel bellen, maar je was me al voor.”

Peter kreeg een onaangenaam gevoel. Hij zag het beeld uit zijn droom weer voor ogen.

Stotterend legde hij zijn broer uit dat hij gedroomd had dat het niet erg goed met vader zou gaan aflopen.

“Hij heeft iets aan zijn voet, dat moet geopereerd worden. Zo ernstig is het vast niet,” zei de broer op geruststellende toon.

Peter legde met een ongerust gevoel de telefoonhoorn op de haak.

Toen hij zijn trouwe vriend en huisarts Frits wilde bellen verscheen er plotseling een doorgang. Peter liep erdoorheen en stond ineens in de kou voor de deur van het huis van zijn vriend.

Het was een groot herenhuis dat nog voor de Tweede Wereldoorlog was gebouwd.

Het huis was enkele jaren geleden geheel gerenoveerd en aangepast aan de eisen van de moderne tijd. Peter had een jaar geleden samen met een bevriende elektromonteur de gehele elektrische bedrading van het pand vernieuwd.

Naast de deur hing een naamplaatje waarop te lezen was: Marga en Frits Dokter.

Bibberend belde Peter aan. Een lange man met een krulsnor en blond haar deed de deur open. Frits keek zijn half bevroren

vriend verbaasd aan en trok hem direct naar binnen. Verbaasd zei hij: “Je bent toch in Egypte, op vakantie?”

Peter nam een blad van het kruid in zijn mond waarna hij zijn vriend vertelde wat hij tot dan toe had meegemaakt.

Frits vond het een merkwaardig verhaal. Hij kende Peter al een lange tijd, sinds hij huisarts was, ook als patiënt. Hij wist dat zijn vriend altijd met beide benen op de grond stond en niet zomaar iets zou verzinnen. Hoe kon hij verklaren dat Peter zo ineens voor zijn voordeur stond, terwijl hij in Egypte zou moeten zijn?

Om Peter gerust te stellen zei hij dat hij de volgende dag naar het ziekenhuis zou gaan om daar zijn vader te bezoeken. Hij adviseerde zijn vriend tot het einde van zijn vakantie in Egypte te blijven.

“Je vader is, zoals je al van je broer hebt gehoord, voor een kleine ingreep naar het ziekenhuis gebracht. Niets om je ongerust over te maken.”

Peter schudde zijn vriend de hand en opende spontaan een doorgang.

Even later bevond hij zich weer in zijn hotelkamer. Hij bedacht dat hij naar het museum kon gaan om daar Ashim op te zoeken.

In het Egyptisch Museum waren veel mensen op de been, er was net een speciale tentoonstelling van Toetanchamon geopend. Peter liep naar de receptie van het museum en vroeg de receptionist waar hij Ashim Djoser kon vinden. De man pakte de telefoon en begon in het Arabisch te spreken.

“Ashim komt u zo halen, Sir.”

Even later zag Peter de kwieke en jonge Egyptenaar op hem afkomen.

“Welcome, come...”

“Je komt net op tijd. Ik heb iets ontdekt wat je wel interessant zult vinden!” vertelde Ashim enthousiast.

Peter legde hem de gebeurtenissen van de afgelopen nacht en ochtend uit en Ashim knikte telkens instemmend.

Geërgerd keek Peter de Egyptenaar aan die onverschillig een stuk papier onder de neus van zijn Nederlandse vriend hield. Op het papier herkende hij het prachtige handschrift van de Egyptenaar.

“Peter, dit is alles wat ik tot nu toe uit de oude teksten heb kunnen opmaken.”

Peter las dat iemand die een symbiose met een kristal heeft 'maga' werd genoemd.

“...Maga, dit is iemand die middels het reso-kristal in staat is om materie te beheersen. Daarnaast zijn ook vele andere eigenschappen van het kristal door de houder ervan uit te voeren.....”

Ashim bood zijn vriend een kopje thee aan. Toen de thee op was nam Ashim afscheid van Peter en zei: “Over een maand keer ik terug naar Engeland. Ik rond dan eerst mijn studie af en als ik wat tijd over heb, zal ik deze documenten verder onderzoeken. Ik begrijp dat ze zeer waardevolle informatie bevatten. Ik ben net zo nieuwsgierig als jij.

Zodra ik thuis ben bel ik je wel.”

Inmiddels op een ver weg gelegen planeet, was het avond geworden.

Gekleed in een lang wit gewaad, wandelde een jonge vrouw naar de dorpsstempel.

Voor de grote deuren bleef ze stilstaan en keek naar de hemel, waar geleidelijk een groot spiraalstelsel zichtbaar werd. Terwijl ze omhoog staaarde kreeg ze een vreemd gevoel.

Ze duwde een van de twee deuren open en liep de tempel binnen. Daar zag ze de priesteres, een oudere vrouw in een lang blauw tuniek, op de grond zitten.

“Ik zat al op je te wachten. Kom bij me zitten,” zei de vrouw op vriendelijke toon.

De jonge dame ging tegenover haar zitten.

“De aardling is in contact gekomen met een magakristal. Denk je dat hij in staat is om ons van de grote bedreiging te verlossen?”

Toen ze het na een lange discussie met elkaar eens werden zei de priesteres: “We moeten iets doen om zijn aandacht te trekken opdat hij hier naartoe komt.”

De jonge vrouw knikte.

Ze droegen beiden een kleine staf waarop een kristal was bevestigd dat begon op te lichten, telkens als ze het woord

aardling uitspraken. Hierdoor wisten ze het zeker: Deze man is uitverkoren om hen te helpen.

De vrouw in het blauw zette haar staf in een houder in de vloer. Ze mompelde onverstaanbare woorden en kwam in een diepe trance terecht. Even later stuurde ze een mentaal bericht de ruimte in.

Beiden wisten ze dat het enkele jaren zou duren voordat de boodschap de Aarde zou bereiken.

Toen de vrouw uit haar trance terugkwam, zei ze: “Ik hoop dat hij dit gecompliceerde bericht ongeschonden ontvangt. Het bevat veel informatie die hij niet direct zal herkennen.”

“Het zal wel meevallen,” zei de jongste, “ik heb zo het vreemde gevoel dat de aardling bijzonder intelligent is.” Ze stond op, groette de priesteres met een buiging en wandelde naar haar kruidenwinkel.

Het was druk op de luchthaven. De vakantie van Peter was voorbij en hij had het vliegtuig naar huis genomen.

Tussen de grote menigte die op hun familieleden of kennissen stonden te wachten herkende hij zijn broer en zijn twee kinderen. Peter snelde op hem af en vroeg hoe het met vader was. Zonder na te denken over de gevolgen vertelde de broer hem dat het niet zo goed ging.

Toen ze in de auto zaten hield Peter het kristal in zijn hand.

De drang om direct thuis te zijn was zo groot geworden dat hij onbewust een poort voor de auto opende. In eerste instantie had zijn broer niet in de gaten dat hij door een bijzondere doorgang reed. Toen hij ontdekte dat ze plotseling in de straat waren, waar het huis van hun ouders stond, trapte hij geschrokken op de rem en keek verbaasd om zich heen.

Hij trilde van de schrik en vroeg: “Wat is er gebeurd? Hoe kunnen we nu ineens hier zijn?”

Een van zijn kinderen zei: “Ik heb een vreemd licht uit het kristal van ome Peter zien komen!” en wees naar het kristal dat zijn oom in zijn hand hield.

Peter liet het aan zijn broer zien en vertelde hem wat hij in Egypte had meegemaakt.

“In Egypte heb ik dit ook al een paar keer gehad. Ik denk dat ik in staat ben om met dit ding een soort doorgang te openen. Het

een en ander moet ik nog verder gaan uitzoeken. Binnenkort verwacht ik nieuwe gegevens van een nieuwe vriend van me. We zijn samen op een ongelofelijke ontdekking gestuit.”

In het ouderlijk huis, waar Peter ook woonde, hing een terneergeslagen stemming. Iedereen in de woonkamer stond klaar om naar het ziekenhuis te gaan. Ze keken Peter verbaasd aan, ze hadden hem nog niet verwacht. De oudste broer was net begonnen met het schrijven van een briefje om Peter en de andere broer te vertellen dat ze al naar het ziekenhuis waren.

Hij pakte het briefje, verscheurde het en vroeg verbaasd: “Hoe snel hebben jullie wel niet gereden? Volgens teletekst is Peters vliegtuig een half uur geleden geland. Het is toch zeker een anderhalf uur rijden van Amsterdam naar Eindhoven. Nu zijn jullie al hier, ruim een uur vroeger dan mogelijk is!”

Peter legde hen uit wat hij in Egypte had ontdekt en dat hij sindsdien over een speciale gave beschikte.

“We stonden op het punt om naar het ziekenhuis te gaan, de arts had gebeld dat het niet zo goed gaat met vader.”

Toen Peter een blik op de scheurkalender wierp en zag dat die op 11 februari stond, moest hij aan de droom van een maand geleden denken. Omdat hij voelde dat ze snel naar vader moesten, opende hij zonder enige aarzeling een doorgang. Hij liet zijn broers met hun vrouwen en kinderen er eerst doorheen gaan. Daarna duwde hij zijn moeder door de poort en ging zelf achter haar aan.

Op hetzelfde ogenblik stonden ze in de hal van het ziekenhuis. Nog gedesoriënteerd en verbaasd keken ze om zich heen. Ze keken naar de borden om te zien welke lift ze moesten pakken om op de afdeling te komen waar vader lag.

In de kamer hing een bedrukte sfeer. Er stond een dokter, een verpleegster en een pater bij het bed van vader. De pater deed net een gebed en zalfde een kruis op het voorhoofd van de man in bed.

De arts keek met een ernstige blik naar moeder die vertwijfeld bij het bed ging staan en de slap geworden hand van haar man pakte.

“Sorry, u bent net te laat. Hij is zojuist overleden. U bent familie

neem ik aan?"

Ontredderd keken de mensen elkaar en de arts aan.

Het besef dat vader was overleden drong niet tot hen door.

Peter zuchtte diep; hij wist niet wat hij moest doen. Het enige wat hem te binnen schoot was de droom van een maand geleden.

Daarom bekeek hij de kamer aandachtig en zocht naar de mensen die hij in zijn droom had gezien. Omdat hij in eerste instantie niets merkwaardigs kon zien vroeg hij aan de arts of er nog andere mensen in de ruimte waren geweest. Deze schudde zijn hoofd en keek Peter verbaasd aan.

Zijn broer zag iets op de grond liggen en raapte het op. Het voelde vreemd aan. Hij tikte Peter op de schouder waarna hij het aan hem gaf.

Peter bekeek het vreemde stukje dat aanvoelde als een zeer flexibele kunststof. Hij zag vreemde tekens verschijnen. Hardop nadenkend mompelde hij: "Dit lijkt wel een kleine uitvoering van het beeldscherm dat ik samen met Ashim in de piramide heb ontdekt." Hij draaide het een paar maal om. "Dit ding maakt vast van dezelfde technologie gebruik. Ik heb dit nog nooit eerder gezien."

Na een tijdje zag hij de vreemde tekens in een in het Nederlands geschreven tekst veranderen.

Drakenmeester en maga,

U kunt, met uw gaven, mensen genezen, maar dit is bij uw vader niet toegestaan, omdat uw vader voor u de weg vrij moet maken voor iets zeer speciaals. Zie dit als een beproeving. U bent voorbestemd voor een speciaal doel. U zult, als de tijd er rijp voor is, er zelf wel achter komen.

Ik raad u aan om vooral met uw onderzoek door te gaan, u bent op de goede weg.

De aanhef in de tekst vond hij zeer merkwaardig, wat bedoelde de schrijver met het woord 'drakenmeester'?

Peter herkende het woord 'maga' en vond het vreemd dat dat niet was vertaald.

Hij begreep niet waarom de dood van zijn vader voor hem een nieuwe weg vrij zou maken.

Door dit stukje plastic raakte hij gefascineerd en bestudeerde het

aandachtig.

“Ik wil weten hoe de tekst zichtbaar wordt gemaakt,” dacht hij. Hij drukte, met zijn vinger, licht op de plek van een letterteken en ontdekte dat de letter verdween. Zodra hij zijn vinger weghaalde werd de tekst weer zichtbaar. Als electronicus herkende hij dit verschijnsel. Een LCD dat met behulp van vloeibare kristallen tekst kon weergeven toonde precies hetzelfde effect. Hij vond dit zo bijzonder dat hij direct met zijn vriend Frits wilde overleggen.

Aan de arts vroeg hij of hij ergens kon bellen.

De arts gebaarde de verpleegster om Peter naar een andere kamer te begeleiden waar hij rustig kon telefoneren.

“Met Frits Dokter, goedemiddag” hoorde hij door de hoorn.

“Frits, Peter hier. Ik... Ik... Moet je direct spreken. Heb je zo even tijd voor me?” vroeg Peter en vertelde zijn vriend wat er zojuist was gebeurd.

Zijn broer keek door de deuropening naar Peter en riep naar hem: “We kunnen met tante Ria meerijsen. Als je dadelijk nog even bij vader alleen wilt zijn kan dat.”

“Ik wil direct naar Frits, ik moet met hem spreken over dit merkwaardige stukje plastic!” riep Peter naar zijn broer.

Ongeduldig belde hij bij de deur aan.

Even later deed een slanke vrouw met kort donkerblond haar open. Toen ze zag dat het Peter was omhelsde ze hem en fluisterde in zijn oor: “Gecondoleerd, kom binnen.”

Marga was een goede vriendin van Peter en had van haar man het slechte nieuws over zijn vader gehoord. In de woonkamer zat Frits te wachten en toonde zijn innige deelneming aan zijn vriend om het grote verlies. Peter gaf hem het briefje van kunststof waarop nog steeds de tekst zichtbaar was.

“Dit is wel heel erg merkwaardig,” zei de dokter terwijl hij met zijn duim en wijsvinger zijn krulsnor streelde en de brief las.

“Ik vermoed dat je door iemand in de gaten wordt gehouden. Die droom, waarmee je een maand geleden bij me kwam. Dat lijkt, volgens mij, hier vast iets mee te maken te hebben. Die mensen die je daarin bij het bed van je vader zag staan zullen de schrijvers van deze brief zijn. Trouwens, heb je Ashim al gebeld?”

Peter keek zijn vriend vragend aan.

Frits sloeg met zijn hand op zijn voorhoofd.

“Natuurlijk niet. Je komt net uit het ziekenhuis... Dom van me.”

Peter werd overvallen door verdriet en ging naast zijn vriend zitten en begon te snikken. Het verlies van zijn vader deed hem enorm veel pijn, vooral omdat hij hem niet meer had kunnen redden met zijn pas verworven krachten. Frits vertelde, om hem te troosten, dat de schrijver van de brief hier zeker een goede bedoeling bij had. Ondanks dit bleef het beeld van zijn overleden vader lange tijd op zijn netvlies staan.

Samen probeerden ze te achterhalen hoe het vreemde stukje plastic werkte maar ze konden geen elektronica ontdekken.

Peter stopte het vreemde ding in de kluis van Frits en vroeg hem dit goed te bewaren. De tekst baarde hem zorgen en zorgde ervoor dat de vreemdste gedachten door zijn hoofd spookten.

Nieuwe technologie

Het verlies van zijn vader had bij Peter zoveel losgemaakt dat hij al enige tijd niet meer kon werken. Zijn huisarts en goede vriend voelde dat er meer aan de hand was. Na lange gesprekken constateerde de arts dat de klachten mentaal waren. Hij had in in een buitenlands medisch tijdschrift iets gelezen dat, volgens de dokter, wel iets te maken kon hebben met de problemen van zijn vriend. Hij besloot daarom Peter naar een psycholoog te sturen. Daar werd hij uitgebreid onderzocht en getest. Een tijdje later ontving de dokter een omvangrijke rapportage van het psychologisch onderzoek en had zijn vriend voor een gesprek uitgenodigd.

“Ik heb het rapport met interesse bekeken en het verklaart een heleboel.”

Peter keek zijn vriend verbaasd aan en luisterde intensief naar wat hij te vertellen had.

“Naar aanleiding van dit psychisch rapport, dat ik aandachtig heb bestudeerd, ben ik opnieuw in de medische tijdschriften gaan grasduinen. Uiteindelijk vond ik een ander artikel over een zekere mijnheer Asperger die patiënten had met dezelfde soort klachten als jij. Ik heb toen de psycholoog gebeld en heb met hem over dat artikel gesproken. Hij bevestigde mijn vermoedens en vertelde mij dat die man het al aan het einde van de jaren veertig had ontdekt: Asperger had patiënten die op zich zeer intelligent en taalkundig ook goed ontwikkeld waren, maar problemen hadden met emoties en het herkennen ervan. Dit probleem heb jij ook. Dit verklaart dus jouw vreemde manier waarop jij je emoties ervaart. Kijk zelf maar.”

Hij schoof het rapport onder de neus van zijn vriend.

Peter las het in zijn geheel door en herkende er vele dingen in.

“Je ziet ook dat de psycholoog concludeert dat jij niet in staat bent om op een normale wijze in het arbeidsproces terug te keren. Ik zal dit advies ook naar je bedrijfsarts sturen.”

Peter begreep dat hij zijn vak als elektronicus niet meer kon uitoefenen. Hij keek Frits met een treurige blik in de ogen aan.

“Kop op, Peter. Je weet dat ik je altijd heb vooruit geholpen. Jij helpt mij ook, eigenlijk zie ik je ook als een iets jongere broer van mij. En broers helpen elkaar toch?”

Er verscheen een vriendelijke glimlach op het gezicht van de dokter en hij gaf zijn vriend een bemoedigend schouderklopje.

“We vinden er vast wel iets op, je weet inmiddels dat je altijd op mijn steun kunt rekenen!”

Een tijdje later werd Peter arbeidsongeschikt verklaard.

Tien jaar na de dood van zijn vader kreeg zijn moeder een herseninfarct. Ze raakte verlamd en kon niet meer voor zichzelf zorgen en belandde tenslotte in een verzorgingstehuis.

Frits had ontdekt dat zijn vriend met het kristal steeds meer bijzondere dingen kon doen en er enorme krachten konden vrijkomen. Peter had zijn kristal aan een ketting om zijn nek hangen.

Hij ontdekte dat hij in staat was materie te herrangschikken waardoor hij verschillende soorten kristallen kon creëren.

Dat hij, ondanks de krachten waarover hij beschikte, zijn moeder niet kon helpen, verwarde hem zeer. Wat hij ook probeerde, een onbekende macht hield hem tegen. Hij wist zich met zijn emoties geen raad en raakte in een diepe depressie. Frits moest de grootste moeite doen om te voorkomen dat zijn vriend zou doorslaan.

Toen zijn moeder al een klein jaar in het verzorgingstehuis lag en de doktoren vertelden dat zij er nooit meer uit zou komen, besloot Peter, in samenspraak met zijn twee broers, het ouderlijk huis te verkopen.

Frits bood zijn vriend Peter aan om bij hem in huis te komen wonen. Het huis was groot genoeg en hij vond dat er genoeg ruimte voor zijn vriend over was om er zelfstandig te kunnen wonen. Hij besloot hem een symbolische huur te vragen die hoog genoeg was om de extra kosten van energie en water te dekken.

Peter was erg blij met dit aanbod en ging er direct op in.

In een klein dorp op een zeer ver weg gelegen planeet rende een priesteres in een blauw tuniek de dorpskruidenwinkel binnen.

Achter de toonbank zag ze de jonge kruidenvrouw in een wit gewaad staan. Ze sprak haar op zenuwachtige toon aan: “Maira,

de boodschap kan elk moment aankomen. Het wordt de hoogste tijd dat we samen gaan kijken hoe die aardling hierop reageert. Kun je met mij meekomen naar mijn tempel? O ja, mijn mentakruid is op, mag ik er alsjeblieft honderd ther van?”

Maira keek de priesteres met een vragende blik aan en schepte de gedroogde mentakruidblaadjes op een weegschaal totdat deze het juiste gewicht aangaf. Vervolgens deed ze het kruid in een zakje en gaf het aan de vrouw.

“Alsjeblieft, Antalina. Euh, je weet toch dat mijn hulp er nu niet is en ik de winkel niet kan verlaten?”

De vrouw zuchtte diep, dacht even na en zei: “Oja, dat ben ik helemaal vergeten. Weet je dan een plek waar we even ongestoord kunnen zitten? We moeten snel zijn.”

Maira deed de klep van de toonbank open en wees naar de deur van het magazijn. De priesteres liep samen met de kruidenvrouw het magazijn in. Daar knielden ze beiden op de grond. Ze hielden elkaars magastaf vast en kwamen in een diepe trance.

Beide vrouwen zagen dat de aardling de beelden inmiddels had ontvangen. Of de boodschap door hem goed werd begrepen konden ze nog niet zien. Ze zagen wel dat de jongen veranderde. Dit bevestigde hun voorgevoel dat er met hem iets bijzonders aan de hand was.

Even later kwamen ze langzaam uit hun trance.

Antalina stond op, groette de kruidenvrouw en verliet direct de winkel.

Maira hoorde vanuit de winkel een aantal keren haar naam roepen.

Toen ze achter de toonbank verscheen zag ze een bontgekleurde vogel in de winkel staan. “Waar bleef je toch? Antalina zag ik net uit het magazijn komen, die zonder mij te groeten, snel naar buiten liep. Ik sta hier al een tijdje te wachten. Wat is er aan de hand?”

“Sorry, Tioka. Ik was samen met Antalina aan het kijken of de aardling de boodschap heeft ontvangen.”

De vogel was een goede vriend van haar en ze had geen geheimen voor hem.

Tioka keek even naar het plafond, dacht even na en knikte vriendelijk. “Ik begrijp het... en heeft die jongen het bericht begrepen?”

“Dat weten we nog niet.”

“Oké, afwachten dan maar. Trouwens, ik kwam wel voor iets totaal anders: mag ik honderd ther citratè, alsjeblieft?”

Maira pakte uit een bakje de thee, woog het af en deed het in een zakje.

“Alsjeblieft, Tioka. Nogmaals, sorry dat je zo lang hebt moeten wachten.”

De praktijk begon steeds beter te functioneren dankzij de vele technische verbeteringen die door Peter waren aangebracht. In overleg met de bedrijfsvereniging, waarvan Peter zijn uitkering ontving, had hij toestemming gekregen om bij zijn vriend te werken.

Peter droeg inmiddels, om zijn rechterarm, een bijzondere armband waarin lichtgroene kristallen waren verwerkt.

Deze had hij gekregen toen hij bij zijn Egyptische vriend in Engeland op bezoek was en door een klein ongelukje een stuk van zijn magakristal was afgebroken.

Ashim vond het onhandig om het kristal aan een ketting om de nek te moeten dragen en kwam daarom op het idee een armband te laten maken. Peter maakte, via moleculaire reconstructie, kleine kristallen die door een goede edelsmid in de gouden armband konden worden verwerkt. Hij gebruikte hiervoor het afgebroken stuk.

Inmiddels had hij begrepen dat hij met zijn krachten ook zijn eigen magakristal kon bewerken. Zowel Peter als Ashim hadden daar iets over gelezen in een van de vele documenten.

De Egyptenaar kende, in een van de buitenwijken van Londen, een zeer goede edelsmid die de kleine magakristallen op zeer vakkundige wijze in het goud wist te verwerken.

Hij wilde hiermee zijn blijk van waardering aan zijn Nederlandse vriend tonen voor de hulp die hij van hem had gekregen om een topfunctie in het British museum in Londen te krijgen.

Inmiddels werkte Peter twintig uur in de week bij zijn vriend Frits en was verantwoordelijk voor het technisch onderhoud in de dokterspraktijk.

Dankzij de kennis die hij uit de oude documenten had gehaald besloot hij samen met zijn vriend een speciale computer te

bouwen. De huisarts vond dit een goed idee en had geen bezwaar dat Peter tijdens zijn normale werkzaamheden aan het speciale apparaat ging werken.

In de avonden hielp Frits zijn vriend met dit ambitieuze project.

Peter leerde van zijn vriend de biomedische kant van het apparaat en de huisarts leerde steeds meer over de werking van de elektronica.

De bijzondere ontdekkingen die hij samen met zijn vriend Ashim had gedaan waren zeer waardevol en zorgden ervoor dat hij de werking van de magakristallen steeds beter begon te begrijpen.

Ze hadden ontdekt dat er verschillende soorten bestonden en dat ze eenvoudig te maken waren, mits je over de juiste elementen beschikte.

De magakristallen waren voor het grootste gedeelte opgebouwd uit het element Silicium. Peter wist kristallen te maken die de huisarts in zijn medische werk flink konden ondersteunen.

Peter haalde de benodigde informatie uit speciale schijfjes waarvan hij enige tijd geleden had ontdekt dat ze uit meerdere lagen bestonden. Hij las dat de verschillende lagen met een speciale multi-spectraal laser - een meerkleuren laser - konden worden uitgelezen. Tijdens het werk aan de neurale computer was hij op het idee gekomen om een prototype van een speciaal afspeelapparaat te bouwen waarmee het mogelijk was om deze cd's uit te lezen. De op deze manier verkregen informatie stuurde hij naar zijn vriend Ashim in Engeland die op zijn beurt de teksten vertaalde.

Op een van de cd's ontdekten ze een bouwbeschrijving van een speciaal kristal dat bepaalde afbeeldingen, die op de cd's gecodeerd waren, in drie dimensies kon weergeven.

De beschrijving was zo duidelijk dat het voor Peter geen enkel probleem was om het kristal te maken. Dankzij deze projector konden ze de structuur van de kristallen beter bestuderen.

Verschillende clusters van siliciumatomen vormden een netwerk van neuronen. Elk neuron bleek een op zichzelf staande krachtige microcomputer te zijn. Hij verwerkte deze ontdekking in het ontwerp van zijn neurale computer die hij inmiddels de naam Neuricom had gegeven.

Frits deelde zijn praktijk, al sinds de oprichting ervan, met een oud studiegenoot van hem, Maarten geheten. Het was een opgewekte jongeman die ook goed met Peter overweg kon. De beide artsen hadden vanaf het begin het plan om een speciaal gezondheidscentrum op te zetten waar patiënten met verschillende medische problemen terecht zouden kunnen.

Maarten kwam regelmatig met goede ideeën aanzetten. Hij wist dat zij met deze nieuwe technologie in staat waren om zeer veel ongeneeslijk zieke mensen te helpen.

Toen Frits en Peter, nadat ze een hele tijd aan Neuricom hadden gewerkt, even gingen pauzeren, zagen ze Marga naar een documentaire kijken die ook hun aandacht trok. Ze zagen dat er binnen niet al te lange tijd een nieuwe cd zou uitkomen. Dit werd de Digital Versatile Disc genoemd en de spreker vertelde dat er een hele speelfilm op kon. De beeldkwaliteit was vele malen beter dan dat van het verouderde videosysteem op een cassette: VHS.

Tot hun grote verbazing zagen ze dat de technologie die werd toegepast veel overeenkomsten vertoonde met die die zijzelf al enige tijd kenden. De documentaire liet ook zien dat er aan een groot plasmabeeldscherm werd gewerkt dat binnen korte tijd op de markt zou komen. Dit scherm was zo dun dat het als een schilderij aan de wand kon worden opgehangen. Dit riep bij beide mannen een vreemde herinnering op.

De computer Neuricom bleek een weldadige aanwinst te zijn in de praktijk van Frits en Maarten. Dankzij dit apparaat konden beide artsen veel tijd besparen en waren ze in staat om medische analyses te doen waarvoor anders specialisten uit het ziekenhuis nodig waren.

Peter had, met behulp van de neurale kristallen, een scanner gebouwd die in staat was in een veel hogere resolutie het inwendige van het menselijk lichaam weer te geven dan dat met een reguliere MRI scanner kon.

Om te voorkomen dat deze technologie ontmaskerd zou worden, camoufleerde Peter de kristallen in oude kasten van defecte medische apparatuur.

Peter had in de tussentijd ook een oplossing gevonden voor het kweken van het mentakruid, dat hij geregeld bij gebruik van zijn maga-krachten moest innemen. Frits stelde hem een in onbruik geraakte kamer ter beschikking waarin hij een speciale kwekerij mocht inrichten. Toen hij dit kruid in zijn eigen tuin verbouwde, kreeg hij regelmatig bezoek van de politie die dacht dat dit wiet was en dan de planten in beslag nam. Enkele dagen later kreeg hij de kruiden weer terug als bleek dat het geen wiet was. De planten verspreidden een sterk zoete mintgeur, die nogal eens met de geur van wiet werd verward.

Peter, die achter de balie van de doktersassistente aan de computer zat te werken, keek verrast op toen hij zijn vriend Ashim de praktijk zag binnenlopen.

Verbaasd riep hij: “Ashim! What are you doing here?”

Ashim legde opgewonden uit wat hij had ontdekt en dat hij hem en zijn vriend Frits direct wilde spreken.

De Egyptenaar sprak zo snel dat Peter moeite had om het Engels van zijn vriend te verstaan.

Hij drukte op de knop van de intercom en vroeg Frits zich te melden bij de receptie.

Mopperend kwam Frits aangelopen maar toen hij de Egyptenaar zag sloeg hij als een blad om en keek blij verrast naar Ashim. Hij begeleidde hen naar een vrije behandelkamer waar ze ongestoord met elkaar konden praten.

Ashim begon te vertellen wat hij tot dan toe had ontdekt.: “Lang geleden moet er op aarde een volk geleefd hebben dat, om de een of andere reden, de ruimte is ingegaan.”

Hij had in de oude teksten diverse aanwijzingen gevonden die alle in dezelfde richting wezen. Hij maakte eruit op dat die mensen van een bijzonder netwerk gebruik maakten dat al heel erg oud was. Het scheen verschillende planeten met elkaar te verbinden.

Peter hoorde ineens een vreemde stem in zijn hoofd die hem op het idee bracht om een kleine satelliet in een baan om de aarde te brengen. Met die kunstmaan wilde hij de mogelijkheden van dat netwerk bestuderen.

Hij vermoedde dat hij met de kristallen dat netwerk moest kunnen vinden. Toen Ashim vertelde dat er zich een paar

moleculen dikke ring om de aarde moest bevinden werd Peter enorm opgewonden en zei: “Als ik met behulp van de satelliet die ring kan activeren kan ik mogelijk in contact komen met andere beschavingen en dat zal grote gevolgen hebben.”

Peter legde zijn vriend Ashim uit dat hij met behulp van de kristallen, die hij neurokristallen noemde, een soort mobiele telefoon had ontwikkeld die geen gebruik van radiogolven maakte.

Hij dacht dat die ring misschien uit hetzelfde materiaal bestond.

De volgende ochtend begon Peter aan het ontwerp van de satelliet te werken. Het werd uiteindelijk een compact apparaat. Toen hij bedacht hoe hij dit in de ruimte moest krijgen dacht hij aan Fred, een oud klasgenoot uit de middelbare schooltijd. Hij had hem destijds regelmatig geholpen met het repareren van elektronische apparatuur. Fred toonde toentertijd al veel interesse in de ruimtevaart en daarom vond Peter het niet verwonderlijk dat hij uiteindelijk bij de NASA was gaan werken. Hij had al enige jaren niets meer van hem gehoord. Na enig speurwerk vond hij zijn oud klasgenoot terug. Hij werkte nog steeds bij de NASA, op een afdeling waar nieuwe ruimtevaartprojecten werden ontwikkeld.

Toen Fred hoorde wat Peter van plan was, werd hij dol enthousiast.

“Peter, ik bel je over enkele dagen terug, ik zal kijken wat ik voor je kan doen. Ik heb begrepen dat je satelliet klein is en dat het gewicht niet veel groter is dan vijfhonderd gram. Dit moet zonder noemenswaardige problemen met de volgende spaceshuttle mee kunnen.”

Enkele dagen later werd Peter door Fred teruggebeld.

“Ik heb goed nieuws. De coördinator van de volgende spaceshuttlemissie vindt het geen probleem om je satelliet met die vlucht mee te nemen.

Bij wijze van zeer hoge uitzondering zijn ze bereid om de kunstmaan tegen een symbolisch bedrag van duizend us-dollar via de spaceshuttle in de ruimte te brengen.

Gewoonlijk wordt hiervoor ruim twintigduizend us-dollar in rekening gebracht.”

Daarna vertelde hij hem aan welke eisen de satelliet moest

voldoen en dat hij de kosten voor de speciale veiligheidstesten voor zijn rekening zou nemen.

Kort na de milleniumwisseling zou de shuttle met de kunstmaan aan boord vertrekken.

Peter en Frits werkten in de maanden voor de lancering koortsachtig aan het apparaat dat aan zeer strenge eisen moest voldoen.

Door gebruik te maken van de neurokristallen konden ze het apparaat zeer klein houden.

Peter en Frits stonden op de publieke tribune in Florida samen met enkele duizenden Amerikanen naar de lancering van de spaceshuttle te kijken. De lancering verliep succesvol en na een tiental minuten was de shuttle niet meer te zien. Uit de luidsprekers kwam het geluid van het gesprek tussen de astronauten en de vluchtleiding. Een daverend applaus was te horen.

Even later ging de mobiele telefoon van Frits af. Aan de andere kant van de lijn was de oud klasgenoot, Fred, te horen die meldde dat de satelliet over een paar uur vanuit de shuttle zou worden gelanceerd.

Verkleumd van de kou gingen ze door de door Peter opgeroepen dimensiepoort naar huis. In de huiskamer zagen ze Marga voor de televisie zitten die de lancering van de spaceshuttle via een Amerikaanse nieuwszender volgde.

“En? Zal jullie satelliet het doen?”

Peter en Frits keken elkaar vragend aan en knikten met hun hoofd.

Onverwacht ging er een communicator af. Peter had het ding die naam gegeven naar aanleiding van een sciencefiction televisieserie. Het had de vorm van een broche en kon daarom eenvoudig op ieder kledingstuk gespeld worden.

Peter beantwoordde de oproep en een opgewonden stem van Ashim was te horen: “Hoe kan dit? Ik bevind me in Zuid Amerika, in het Amazonegebied waar we een vreemde tempel hebben ontdekt. Bij wijze van grap tikte ik op de communicator-broche en riep je naam. En nou spreek ik je.”

Peter was net zo verbaasd als zijn Egyptische vriend en vertelde

hem dat hij ook niet begreep hoe dit kon.

Nadat de astronauten in de spaceshuttle de satelliet met de grijp-arm buitenboord hadden gezet zagen ze het apparaat regelrecht naar een geostationaire baan vliegen. Het leek erop dat het zijn weg precies kende. Een van de astronauten volgde de kunstmaan door een kijker en zag een zeer dunne ring oplichten. Hij dacht dat het een reflectie van ruimteafval betrof en sloeg er verder geen acht op.

Fred, de medewerker van de NASA, belde zijn oud klasgenoot nog dezelfde avond op om te informeren of de gelanceerde satelliet zijn werk goed deed.

Peter had de telefoon op 'luidspreker' staan, opdat zijn vriend mee kon luisteren.

Frits was zeer verbaasd en zei: "We hebben nog geen commando's naar onze satelliet gestuurd, hoe kan hij dan vanzelf naar de geostationaire baan zijn gevlogen?"

Peter dacht diep na en zei: "Frits, Ashim had het laatst over een speciale ring om de Aarde. Ik denk dat die er iets mee te maken heeft. Ik heb in de satelliet hetzelfde materiaal verwerkt. Het is best mogelijk dat die ring daar op gereageerd heeft. Dit verklaart ook..."

De herinnering aan de verbinding met Ashim in Zuid Amerika flitste in zijn hoofd.

"Dit bewijst dat de satelliet zijn werk goed doet!"

Het gezondheidscentrum van Frits en Maarten werd, dankzij vele wonderbaarlijke genezingen, steeds populairder. Ze kregen steeds meer patiënten van buiten de regio die met medische problemen kwamen die elders niet konden worden opgelost.

Peter vreesde dat zijn ontdekkingen door kwaadwillenden zouden worden ontdekt en had daarom vele beveiligingen in het pand geïnstalleerd. Hij leerde ermee leven dat hij met zijn ontdekkingen niet in staat was om zijn moeder te helpen. Hij zou bij haar een neurale reconstructie moeten uitvoeren en uit de oude documenten kon hij opmaken dat het een risicovolle en ingewikkelde behandeling zou worden. Hij had ergens gelezen dat bij zo'n operatie meerdere maga's nodig waren en dat zo'n reconstructie dagen kon duren. Zijn vriend Frits gaf hem de wijze

raad om zich erbij neer te leggen. “Je bent God niet, Peter, vergeet dat nooit!”

Op een koude ochtend kwamen vier heren in een zwart kostuum de praktijk binnengelopen. Ze liepen op de balie af waarachter Peter en de doktersassistente stonden. De mannen toonden hun legitimatiebewijs en vroegen of ze Frits Dokter konden spreken. Peter zag aan hun identiteitsbewijs dat het inspecteurs waren van het Ministerie van Volksgezondheid. Snel typte hij op het toetsenbord van Neuricom een boodschap in, die hij aan zijn vriend Frits stuurde.

De doktersassistente vertelde dat ze Frits zou waarschuwen en dat ze even in de wachtkamer moesten wachten.

“Goedemorgen, we zijn onaangekondigd bij u langs gekomen omdat we denken dat hier bij u dingen gebeuren die niet door de beugel kunnen. Er vinden hier wonderbaarlijke genezingen plaats die we niet met behulp van de beschikbare hedendaagse medische kennis kunnen verklaren. Dit trok onze aandacht en we willen onderzoeken hoe u te werk gaat.”

Frits bood de mannen een stoel aan en vertelde dat hij samen met een goede vriend uit zeer oude documenten medische technieken had toegepast die door de eeuwen heen verloren waren gegaan. Hij toonde de mannen vertaalde kopieën van de oude documenten.

In de documenten konden ze lezen dat er verschillende kruiden waren die ieder een specifieke functie vervulden. Ze lazen er ook in dat met behulp van een speciaal kristal breuken konden worden genezen. De mannen bestudeerden de stukken aandachtig en fronsten regelmatig hun wenkbrauwen.

Ze vroegen de huisarts naar de naam van zijn vriend en wilden ook met hem spreken. Frits tikte op zijn communicator en riep zijn vriend.

Peter groette de mannen beleefd en vroeg aan hen wat ze van hem wilden. Een van de mannen nam het woord en vroeg hem hoe hij aan de documenten was gekomen en wat zijn achtergrond was.

Peter legde uit, dat hij al jaren voor de technische ondersteuning van het gezondheidscentrum zorgde en dat hij in 1988 een

bijzondere vondst had gedaan toen hij in Egypte met vakantie was. Hij vertelde dat de originelen bij een Egyptische archeoloog in Engeland lagen en dat die documenten eigendom waren van het British Museum in London.

Een van de twee mannen keek Frits aan en zei verbaasd: “Mijnheer Dokter? Waarom heeft u hierover geen stukken gepubliceerd? Het lijkt, volgens mij, een grote vooruitgang voor de medische wereld te zijn.”

“Wij zijn bang dat dit in verkeerde handen kan vallen en willen pas de technieken vrijgeven als we zelf ervan overtuigd zijn dat de behandelingswijze geen bijwerkingen vertoont. Voordat we met de behandeling beginnen informeren we de patiënten dat er mogelijke risico's bestaan en laten hen daarom een vrijwaringsovereenkomst tekenen,” verklaarde Frits.

De mannen bekeken de medische apparatuur in de behandelkamer en konden niets vreemds ontdekken.

“Alles schijnt in orde te zijn. We verontschuldigen ons voor de storing. U krijgt van ons nog een rapport van onze bevindingen en wensen u veel succes toe.”

De inspecteurs gaven Peter en Frits een hand en liepen zichtbaar teleurgesteld het gezondheidscentrum uit.

Frits keek zijn vriend diep in de ogen omdat hij vermoedde dat er iets niet in de haak was. Toen Peter bekende dat hij gebruik had gemaakt van mentale krachten om de mannen te misleiden werd Frits razend. Peter was uiteindelijk in staat zijn ongeruste vriend ervan te overtuigen dat de inspecteurs er niets van hadden gemerkt.

Enkele dagen later zat Peter met Marga en Frits tijdens het avondeten aan tafel en zag zijn vriend bezorgd kijken. Hij las in de gedachten van Frits dat hij zich zorgen om hem maakte. Peter had die ochtend slecht geslapen en hij was tijdens zijn werk vaak afwezig.

Hij probeerde zijn gedrag als volgt te verklaren: “Ik heb vannacht een zeer vreemde droom gehad.

Ik droomde van een wereld met drie manen waar mensen, mensvogels en draken in vrede met elkaar samenleefden.

Er spookte steeds hetzelfde gedicht door mijn hoofd. Het begin van de droom was duidelijk en redelijk normaal te noemen. Na

verloop van tijd werden de stukken steeds merkwaardiger. De droombeelden gingen langzaam over in grimmige beelden van monsters die probeerden het leven uit mij te zuigen. Vlak voordat ik wakker schrok werd ik door zo'n monster aangevallen.

Ik vermoed dat mijn brein het een en ander vermengt met mijn ervaringen uit de vele rollenspellen die wij vaak samen op de computer spelen. Wat ik wel heel erg vreemd vind, is dat ik het gevoel heb dat deze droom me iets wilt vertellen.”

Frits keek zijn vriend verbaasd aan.

“Dit verklaart waarom je vandaag niet helemaal bij de les was. Hoe weet je dat ik je dit net wilde vragen?” hij kon zich niet herinneren dat hij zijn bezorgdheid om zijn vriend op welke manier dan ook geuit had.

Peter vertelde zijn vriend dat hij zojuist zijn gedachten had gelezen en dat hij daarom wist waarover hij dacht.

Marga, die naast Frits zat, herkende dit en bevestigend knikte ze.

“Frits, ik heb al lang het vermoeden dat onze vriend mijn gedachten kan lezen; daarom durfde ik nooit met hem een diepgaande relatie aan te gaan. Ik waardeer hem daartegen wel als een zeer goede vriend. Zonder hem had ik jou nooit ontmoet!”

Frits keek zijn vrouw met een brede glimlach aan. Daarna keek hij zijn vriend aan en moest direct aan de tijd denken dat ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet. Plotseling begrepen Peter en Frits wat Marga bedoelde.

“Die gave heb je al lang voordat je in Egypte bent geweest, alleen komt dat nu pas naar boven, mede door dat magakristal van je.”